

KARTA ZESPOŁU ARCHIWALNEGO

NUMER ZESPOŁU

468

KATEGORIA

A

NAZWA ZESPOŁU

Radoniów

PRZEKAZUJĄCY

WUG Kancelaria Tajna

WYKONAWCA SPISU

AD

ROK PRZEKAZANIA

2014

MIJSCOWOŚĆ

Radoniów

GMINA

Lubomierz

POWIAT

Lwówek Śląski

WOJEWÓDZTWO

dolnośląskie

REJON DOKONANEJ EKSPLOATACJI

Radoniów



CHARAKTERYSTYKA ZESPOŁU ARCHIWALNEGO

ZAKRES CHRONOLOGICZNY

–

–

–

ILOŚĆ JEDNOSTEK

DOK. TEKSTOWA

8

DOK. KARTOGRAFICZNA

34

SUMA

42

ILOŚĆ PODJEDNOSTEK

10

58

68

ILOŚĆ mb

–

ILOŚĆ SKANÓW

–

58

58

ZAKRES POSIADANEJ DOKUMENTACJI

TEKST: dokumentacja obliczeniowa, plan ruchu, geologia,

KARTOGRAFIA: karty tytułowe, mapy: wyrobisk górniczych, geologiczne, inne

–

RYS HISTORYCZNY

ZAKŁAD GÓRNICZY	Radoniów		
METODA EKSPLOATACJI	podziemna		
PRZEDSIĘBIORCA			
NAZWA ZŁOŻA	—		
RODZAJ KOPALINY	uran		
NAZWA TG	—		
NAZWA OG	—		
ROZPOCZĘCIE EKSPLOATACJI	—	ZAKOŃCZENIE EKSPLOATACJI	—
KONCESJA I WYGASZENIE	—		

Teren dawnej kopalni znajduje się około 700 m na północ od drogi nr 356 oraz 350 m od najbliższych zabudowań wsi Radoniów (obecnie gmina Lubomierz, powiat lwówecki, województwo dolnośląskie), położonej w środkowo-wschodniej części Pogórza Izerskiego, w centralnej części Wzniesień Radoniowskich, na południowo-zachodnich zboczach Głębcza. Współrzędne geograficzne to 15°28'54'' długości wschodniej i 51°00'16'' szerokości północnej. Kopalnia była zlokalizowana na działkach 366/4, 366/5, 366/6, 366/7, obręb 0011 Radoniów, arkusz 1, o łącznej powierzchni 6,85 ha.

Kopalnia w latach 1953–1963 prowadziła podziemną eksploatację złóż rud uranowych. Należała do Zakładów Przemysłowych R-1 w Kowarach. Złoże udostępniano szybami do poziomu 555 m. W sumie w kopalni wydrążono 22 728 m wyrobisk poziomych i 990 m wyrobisk pionowych (dwa szyby eksploatacyjne i dwa szyby wentylacyjne oraz szybiki rozpoznawczo-eksploatacyjne). Na powierzchni znajdowały się wieże wyciągowe, zabudowania pomocnicze, drogi dojazdowe i place składowe, warsztat naprawczy, składowiska skały płonnej i rudy ubogiej oraz pas ochronny. Ogółem wydobyto 344,8 t metalicznego uranu i zwałowano 118 435 m³ skały płonnej.

Po zakończeniu eksploatacji obiekty kopalniane rozebrano. W latach 1974–1987 znajdującą się na hałdzie kopalnianej skałę płonną przerabiano na kruszywo budowlane. Część odpadów pochodzących z przeróbki skały płonnej w postaci zawiesiny wtłaczano do szybów dawnej kopalni, zabezpieczając w ten sposób teren przed szkodami górnictwami.

Bibliografia

1. Grabas K., *Zagrożenia środowiska na terenach poeksploatacyjnych rud uranu oraz ich likwidacja*, Wrocław 2006.
2. Klementowski R., *W cieniu sudeckiego uranu*, Wrocław 2010.
3. *Źródła do dziejów kopalnictwa uranowego w Polsce*, oprac. M. Zdulski, Warszawa 2000.